

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 4C/121/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8813202948
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Kozenko
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2014:8813202948.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou samosudcom JUDr. Jánom Kozenkom v právnej veci žalobkyne: D. C., nar. X.X.XXXX, bytom XXX XX V. Č.. XX, zast. JUDr. Branislavom Kahancom, advokátom so sídlom Vajanského 33, 080 01 Prešov proti žalovanému: Rapid life životná poisťovňa, a. s., so sídlom Garbiarska 2, 040 71 Košice, IČO: 31 690 904, zast. JUDr. Gabrielom Gulbišom, advokátom so sídlom Němcovej 22, 040 01 Košice, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, takto

rozhodol:

Súd zamieťa návrh žalovaného na prerušenie konania.

Súd z r u š u j e rozhodcovský rozsudok Arbitrážneho súdu Košice spisovej značky 2C/3485/2012 zo dňa 19.1.2012 vydaný rozhodcom JUDr. Bohumirom Zaujecom.

Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 882,40 eur na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Branislava Kahanca, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala rozhodnutia, ktorým by súd zrušil rozsudok Arbitrážneho súdu v Košiciach sp. zn. 2C/3485/2012 zo dňa 19.1.2012 a zároveň žiadala od žalovaného trovy konania. Svoju žalobu odôvodnila tým, že dňa 4.3.2013 jej bol doručený rozhodcovský rozsudok Arbitrážneho súdu Košice sp.zn. 2C/3485/2012, na základe ktorého bola povinná do piatich dní od doručenia tohto rozsudku zaplatiť žalovanému peňažnú sumu vo výške 41,16 eur trovy rozhodcovského konania vo výške 276 eur na účet žalovaného alebo v tej istej lehote podať odpor na súde, ktorý tento rozsudok vydal. Návrh bol odôvodnený tým, že „podľa časti XVII. ods. 7a (resp. ods.8, ak sa na poistenie vzťahujú poisťné podmienky s účinnosťou od 1.1.2010 alebo od 1.1.2011) príslušných všeobecných poisťných podmienok (ďalej len „VPP“) vzniká podpisom poisťnej zmluvy žalobcovi osobitná pohľadávka voči žalovanému, ktorá zodpovedá nákladom poisťovne vynaloženým na uzavretie poistenia. V okolnostiach prípadu vznikla na základe časti XVII. ods. 7a (resp. ods.8, ak sa na poistenie vzťahujú poisťné podmienky s účinnosťou od 1.1.2010 alebo od 1.1.2011) VPP žalobcovi voči žalovanému pohľadávka a tomu zodpovedajúco vznikol žalovanému voči žalobcovi dlh vo výške 41,16 eur. Dlžnú sumu žalovaný žalobcovi dodnes neuhradil a nedošlo ani ku jej zápočtu voči prípadnej pohľadávke žalovaného na odkupnú hodnotu alebo na poisťné plnenie.“ So žalovaným dňa 29.08.2007 žalobkyňa uzavrela poisťnú zmluvu, pričom v tomto právnom vzťahu vystupovala ako fyzická osoba, ktorá zabezpečovala svoje potreby, teda ako spotrebiteľ. Žalovaný pri poskytovaní poistenia vystupoval v rámci svojej podnikateľskej činnosti, teda ako dodávateľ. Poisťná zmluva, uzavretá medzi účastníkmi bola preto spotrebiteľskou zmluvou a išlo o štandardizovanú formulárovú spotrebiteľskú zmluvu, ktorej obsah žalobkyňa nemohla žiadnym spôsobom ovplyvniť. Podľa znenia časti XVII. ods.7a VPP podpisom zmluvy mala žalobkyňa vzniknúť osobitná povinnosť voči poisťovni na uhradenie vyplatenej províziej odmeny za sprostredkovanie príslušnej poisťnej zmluvy, ktorá má byť vyporiadaná pri ukončení

poistného vzťahu. Takéto ustanovenie, podľa ktorého nie je zrejmé ani jasné, o akú odmenu a v akej výške pôjde, sa javí ako ustanovenie, ktoré je výrazne v rozpore s dobrými mravmi. Taktiež toto ustanovenie, ktorého obsah nemala žalobkyňa možnosť ovplyvniť vytvára značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach na jej strane ako na strane spotrebiteľa a preto je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Spôsob, akým bola zmluva žalobkyňi predložená, nie je o individuálne vyjednanom rozhodcovskom konaní, ale o nevhodnom predkladaní zmluvných podmienok, vo vzťahu ku ktorým žalovaný sledoval ich vylúčenie spod režimu súdnej kontroly tzv. neprijateľných zmluvných podmienok. Takýto postup dodávateľa predstavuje nekalú obchodnú prax. Zároveň pred dňom doručenia rozhodcovského rozsudku, žalovaný nikdy neupozornil žalobkyňu, že by voči nej evidoval nejakú pohľadávku a nikdy ju nevyzval na jej vysporiadanie. Účelovým konaním uplatnil svoje domnelé právo formou rozhodcovského konania, kedy trovy konania pri istine 41,16 eur predstavujú sumu 276,- eur. Rozhodcovský súd pri svojom rozhodnutí musí vychádzať zo základných princípov súkromného práva, a to nielen z princípu zmluvnej voľnosti, ale aj z princípu zmluvnej spravodlivosti. Podľa § 40 ods. 1 písm. j) zák. NR SR č. 244/2002 Z.Z. o rozhodcovskom konaní sa účastník rozhodcovského konania môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku, ak pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa. Z dôvodov, že ustanovenie týkajúce sa rozhodcovskej doložky a ustanovenie 7a časti XVII všeobecných zmluvných podmienok sú neprimeranými zmluvnými podmienkami, sú teda neplatné.

Žalovaný žiadal žalobu žalobcu zamietnuť v celom rozsahu.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou a jej prílohami, a to návrhom za začatie konania o zaplatenie 41,16 eur a návrhom na splátkový kalendár, rozhodcovským rozsudkom Arbitrážneho súdu Košice sp.zn. 2C/3485/2012 zo dňa 19.1.2012, návrhom na uzatvorenie poistnej zmluvy a pripoistením zo dňa 29.8.2007, časťou VPP platných od 21.5.2007. Ďalej súd vykonal dokazovanie oboznámením s písomným podaním žalovaného zo dňa 4.10.2013 a dňa 13.5.2014 spolu s prílohami, podaním žalovaného zo dňa 7.11.2013 spolu s originálom poistnej zmluvy č. 4425590010 a Všeobecnými poistnými podmienkami, kópiou spisu Arbitrážneho súdu Košice sp.zn. 2C/3485/2012 a v ňom aj Príručkou obchodnej služby, Oznámením o zániku poistenia zo dňa 19.10.2009, Rokovacím poriadkom Arbitrážneho súdu Košice v znení účinnom od 10.3.2011, výpoveďou žalobkyne, prednesom právneho zástupcu žalovaného, prednesom právneho zástupcu žalobcu a zistil nasledovný skutkový stav:

Medzi žalobkyňou a žalovaným bola dňa 29.8.2009 pod č. 4425590010 uzavretá poistná zmluva, predmetom ktorej bolo životné poistenie s obsahom špecifikovaným v zmluve. Pri uzatvorení zmluvy žalobkyňa podpísala vyhlásenie, že bola oboznámená so všeobecnými poistnými podmienkami pre životné poistenie žalovaného, ktoré sú súčasťou zmluvy. Súčasťou všeobecných poistných podmienok sú aj Osobitné zmluvné dojednania k poistnej zmluve č. 4425590010, podľa ktorých žalobkyňa so žalovaným okrem iného vyjadrili svoju vôľu v prípade vzniku akéhokoľvek sporu medzi zmluvnými stranami, že sa namiesto súdneho konania z dôvodu účelnosti, praktickosti a rýchlosti podrobia rozhodcovskému konaniu v zmysle XV. časti týchto všeobecných podmienok s tým, že toto ustanovenie chápu ako rozhodcovskú doložku (bod 2 Osobitných zmluvných dojednaní). Osobitné zmluvné dojednania žalobkyňa podpísala dňa 29.8.2007.

Listom zo dňa 19.10.2009 žalovaný žalobkyňi oznámil zánik poistenia z dôvodu žiadosti žalobkyne doručenej žalovanému 16.10.2009. V oznámení je uvedené, že zostatok dlžného poistného predstavuje sumu -100,02 eur ako preplatok, ktorý mal byť žalobkyňi vyplatený do 14 po zániku poistenia.

Pod sp. zn. 2C/3485/2012 vydal dňa 19.1.2012 Arbitrážny súd Košice konajúci bez nariadenia pojednávania prostredníctvom rozhodcu JUDr. Bohumíra Zaujeca vo veci Rapid life životná poisťovňa a. s., IČO: 31 690 904 ako žalobcu proti D. C., nar. X.X.XXXX ako žalovanej rozhodcovský rozsudok, ktorým jej uložil zaplatiť žalobcovi peňažnú sumu vo výške 41,16 eura a trovy rozhodcovského konania vo výške 276 eur. Z odôvodnenia rozhodcovského rozsudku vyplýva, že suma, ktorú mala žalobkyňa spoločnosti Rapid life životná poisťovňa a. s. zaplatiť je pohľadávkou, ktorá vznikla z poistenia uzatvoreného 29.8.2007 poistnou zmluvou č. 4425590010. Trovy konania sú vo výške 276 eur a tieto vyplývajú zo sadzobníka trov rozhodcovského konania. V rozsudku bola žalobkyňa (tam žalovaná) poučená o tom, že voči rozhodcovskému rozsudku je možné podať opravný prostriedok, odpor, a to v lehote 5 dní od doručenia rozhodcovského rozsudku, pričom podmienkou prihladenia na odpor je zaplatenie poplatku

za podanie odporu vo výške 72 eur. Rozhodcovský rozsudok bol žalobkyni (tam žalovanej) doručený 4.3.2013, čo je zrejme z doručky, ktorá je obsahom spisu rozhodcovského súdu.

Žalovaný vo svojom písomnom podaní zo dňa 13.5.2014 poukázal na argumentáciu žalobcu týkajúcu sa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 1/2012 z 21.03.2012. ev. i obdobne koncipovaného rozhodnutia č. k. 6 Cdo 3/2013. Argumentácia týmto rozhodnutím však nie je namieste, pretože dovolací súd odmietol dovolanie žalovaného v inej veci pre procesnú neprípustnosť, t. j. pre nesplnenie podmienky konať v merite veci o dovolaní, a preto ani nebol tento dovolací súd oprávnený „riešiť“ meritum veci tým, že ustálil neplatnosť rozhodcovskej doložky“. Takýto postup súdu a konanie predchádzajúce vydaniu tohto dovolacieho rozhodnutia je preto treba hodnotiť ako rozporný so zákonom a súd v tomto konaní nemá na takéto „judikáty“ vôbec prihliadať. V obdobnej veci bol žalovaný úspešný so svojou sťažnosťou na Ústavnom súde SR pod č. k. II. ÚS 499/2012, keď tento svojím rozhodnutím zo dňa 10.07.2013 na neverejnom zasadnutí rozhodol o zrušení uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo S/2012 zo dňa 31.01.2012 a vrátení veci na ďalšie konania pre porušenie ústavných práv sťažovateľa. Ústavný súd SR prijal dve ústavné sťažnosti žalovaného a spojil ich do jedného konania pod č. k. n. ÚS 382/2012 vo veciach dvoch konaní vedených na Najvyššom súde SR práve pod č. k. 6 Cdo 1/2012 a pod č. k. 5 Cdo 112/2012 a tieto sa rovnako týkajú namietnutia nesprávneho posúdenia identických rozhodcovských doložiek vo veciach v prvom stupni rozhodovaných na Okresnom súde v Lučenci pod č. k. 17 Er 1101/2010 a pod č. k. 12 Er 286/2011. Z označených podkladov je zrejme, že až využitím ústavnej sťažnosti po niektorých pre žalovaného neúspešných prvostupňových, odvolacích a dovolacích konaniach dochádza k obratu v náhľade na platnosť rozhodcovskej doložky v konaní pred Ústavným súdom SR ako poslednou inštanciou dodržiavania ústavných práv odporcu, ktorá nemôže zostať bez povšimnutia zo strany civilných súdov, ktoré rozhodujú obdobné spory odporcu. Podľa nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 402/2008 z 1.4.2009 (č. 32/2009), „ak sa najvyšší súd v rámci dovolacieho konania meritórne vecou nezaoberal a dovolanie odmietol, potom ani nemohol meritórne formulovať závery nižších súdov“ (bod 24., 29. odôvodnenia). Pokiaľ tak súd konal, porušil tým právo účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo účastníka konania na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Z citovaného nálezu vyplýva, že „V konečnom dôsledku uvedeným postupom najvyšší súd odmietol spravodlivosť (denegatio iustitiae), pretože uvádzať vecné názory v rámci procesného rozhodnutia, ktorým sa odmietlo dovolanie... je neprípustné.“ V danom prípade ide o nález dotýkajúci sa trestnej veci. Závery ústavného súdu sú aplikovateľné aj na postup najvyššieho súdu v konaní o dovolaní v civilných veciach, pretože čl. 46 ústavy zaručuje rovnaký štandard súdnej ochrany v každom type súdneho konania. Z citovaného nálezu ústavného súdu vyplýva, že ak sa súd odmietne na podklade dovolania meritom veci zaoberať z procesných dôvodov, nie je so spravodlivým procesom súladný taký postup súdu v ktorom sa v skutočnosti v odôvodnení odmietnutia meritom veci zaoberá a vyslovuje k veci (ktorú odmietol posúdiť) meritórne právne závery. Z toho plynie, že na neprípustné a v rozpore s ústavou vyprodukované účelové odôvodnenie vyprodukované v exekučnej veci, ktorá prebehla bez účasti žalovaného (v exekučnom konaní oprávneného) a navyiac vo viacerých aspektoch v rozpore s ústavou, nie je možné prihliadať ako na relevantný právny názor vyššieho súdu. Vzhľadom na okolnosť, že v konaní pred ústavným súdom sa zjavne rieši otázka, ktorá môže mať význam pre toto súdne konanie, žalovaný z dôvodu hospodárnosti konania navrhuje, aby súd toto súdne konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. prerušil a to až do právoplatného ukončenia konania o uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 1/2012 vedeného pred ústavným súdom pod sp. zn. II. ÚS 382/2013, Rvp 5052/2012. Nález Ústavného súdu SR II.ÚS 499/2012 má dôležitý význam aj z hľadiska aplikácie smernice 93/13/EHS. Ku pripomienke ústavného súdu, že všeobecné súdy vyslovili neprijateľnosť rozhodcovskej doložky na podklade aplikácie Smernice 93/13/EHS pričom sa však vôbec nezaoberali, ako je to s priamym účinkom Smernice 93/13/EHS v horizontálnej úrovni, je potrebné uviesť nasledovné. Vo vzťahu ku nevyhnutnosti tzv. eurokonformného výkladu spotrebiteľského práva, najmä ku možnosti uzavrieť rozhodcovskú doložku v zmluvách, ktoré sú v národnom právnom poriadku označované ako spotrebiteľské sa konštatuje, že Smernica nie je na zvrchovanom území Slovenskej republiky voči jeho občanom v zásade priamo zaväzujúca a jej účinok je priamy len za predpokladu, že štát smernicu EÚ do svojho právneho poriadku neimplementoval alebo ju implementoval nesprávne, smernica zakladá právo občana, nie však jeho povinnosť, jedná sa o vertikálny vzťah občan - štát. Smernica (podľa čl. 249 ZES) sama o sebe nemá horizontálny účinok (ako má napr. národný zákon) a je záväzná len pre členské štáty, ktorým je určená a to iba čo do výsledku, ktorý má byť dosiahnutý (čl. 288 Zmluvy o fungovaní Európskej únie). Forma a prostriedok ako smernicu do svojho právneho poriadku zakomponujú sú ponechané na členskom štáte. Výnimku z pravidla, že smernice nemôžu nadobúdať priamy účinok definoval Súdny dvor EÚ vo veci ESR 1-6325, kde konštatoval, že jednotlivci sa môžu

priameho účinku smerníc dovolávať tiež vtedy, pokiaľ je smernica síce správne implementovaná, avšak vnútroštátne ustanovenia nie sú aplikované spôsobom, ktorý je so smernicou v súlade“ (ESD C-62/00). Ústavný súd SR v časti III. bod 17 (s. 25) Nálezu II. ÚS 499/2012 uviedol, že smernica 93/13/EHS má pre rozhodovanie v týchto prípadoch nezastupiteľný význam. Zvýšená ochrana spotrebiteľa bola do slovenského právneho poriadku transponovaná novelou Občianskeho zákonníka č.150/2004 Z. z. Jej právnym základom je smernica 93/13/EHS. Z iného rozhodnutia I. ÚS 255/2010 vyplýva pre všeobecné súdy príkaz pri výklade i aplikácii právnej normy zohľadniť všetky súvislosti, účel a cieľ (výsledok) právnej normy. Z devätnásteho odôvodnenia smernice 93/13/EHS vyplýva, že jej zámerom je, aby zmluvné podmienky v poisťných zmluvách nepodliehali tejto smernici, ak spĺňajú tam vymedzené kritériá. Ak je predmetom sporu spotrebiteľská zmluva, súd musí vyhodnotiť :

1 - či sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu,

2 - či, ak ide o spotrebiteľskú zmluvu, nejde o poisťnú zmluvu (pričom v tomto prípade na rozdiel od iných spotrebiteľských zmlúv to nemá len formálny význam, ale priamo materiálny význam pre správnu aplikáciu smernice),

3 - či skúmaná podmienka v poisťnej zmluve spadá pod výnimku stanovenú smernicou a ak áno, potom smernicu neaplikovať alebo

4 - ak podmienka výnimke podľa smernice nevyhovuje, či nejde o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 1 O. z. (postupom podľa § 53 ods. 3 O. z.) a

5 - ak nejde o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku, či je touto zmluvnou podmienkou spôsobená nerovnováha a ak áno, či ide o nerovnováhu značnú a v čom.

Porušenie takto vymedzeného logického postupu navyše za porušenia pravidiel spravodlivého procesu, je ústavne neprípustné a rovnako je v rozpore s výslovným zámerom Smernice 93/13/EHS.

K odbornej otázke „čo sa berie do úvahy pri výpočte poisťného“ sa vyjadrila aj Národná banka Slovenska ako orgán dohľadu nad poisťovníctvom, gesčný orgán po stránke ochrany spotrebiteľov pri poskytovaní finančných služieb a priama súčasť Eurosystemu. Z jej vyjadrenia je zrejmé, že na základe správneho prekladu Smernice 93/13/EHS (český resp. anglický, či nemecký preklad), nie je zámerom smernice posudzovať podľa uvedenej smernice podmienky obsiahnuté v poisťných zmluvách, pokiaľ tieto vchádzajú do kalkulácie poisťného, čo sa podľa vyjadrenia Národnej banky Slovenska v prípade využitia rozhodcovských konaní poisťovňami na základe rozhodcovských doložiek nepochybne aj deje. Z pohľadu smernice 93/13/EHS je zásadné, že ak ide o poisťnú zmluvu, majú z pohľadu ochrany spotrebiteľa platiť odlišné pravidlá. Súd má v dôsledku správne vykladanej smernice povinnosť poisťnú zmluvu, ako v určitom zmysle výnimočnú spotrebiteľskú zmluvu, preskúmať z odlišných a ďalších hľadísk. Z odlišného zámeru, ktorý má byť v prípade poisťných zmlúv podľa tejto smernice sledovaný, ďalej vyplýva pre všeobecné súdy povinnosť postupovať pri právnom posudzovaní poisťnej zmluvy odlišne.

V okolnostiach prípadu znamená aplikovať a interpretovať vnútroštátne právo najmä vzhľadom na 19-te odôvodnenie Smernice č. 93/13/EHS (účel a zámer Smernice, nie priamo proti jej zámeru). Tvrdiť v súvislosti s uvedeným 19-tym odôvodnením, že „smernica reprezentuje len minimum ochrany spotrebiteľa a členské štáty môžu pristúpiť vo svojich vnútroštátnych právnych predpisoch k prísnejším opatreniam je z pohľadu dikcie tohto ustanovenia „...nie je zámerom smernice hodnotiť podmienky v poisťných zmluvách...“ neprípustný výklad smernice „contra legem“. Žalobca popiera platnosť rozhodcovskej zmluvy s poukazom na to, že má byť neprijateľná podľa § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka. Slovenský zákonodarca nesprávnym prekladom Smernice a nadväzujúc na to jej nesprávnou implementáciou prakticky podstatne sťažil použitie rozhodcovského konania v spotrebiteľských zmluvách napriek tomu, že rozhodcovské konanie je v slovenskom právnom poriadku jednoznačne upravené právnym predpisom, ktorým je zák. č. 244/2002 Z. z. Každý rozhodcovský rozsudok, a to aj zo sporu medzi dodávateľom a spotrebiteľom, je všeobecným súdom preskúmateľný a to v súčasnosti aj z pohľadu, či v rozhodcovskom konaní neboli porušené práva spotrebiteľa. V podmienkach slovenského právneho poriadku nie je v skutočnosti možné uzavrieť takú rozhodcovskú doložku, ktorá by mala spotrebiteľovi brániť, aby svoj spory riešil výlučne v „rozhodcovskom konaní“, pretože právomoc všeobecného súdu v konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku nie je možné rozhodcovskou doložkou preniesť na rozhodcovský súd alebo iný orgán (napríklad tzv. prorogáciou a pod.), čo značí, že je vylúčené, aby došlo k uzavretiu rozhodcovskej doložky (zmluvy), ktorá by vyžadovala od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Zákonná úprava po posledných úpravách v roku 2009 znemožnila rozhodcovskou doložkou navodiť situáciu, v ktorej by sa spotrebiteľ čo i len hypoteticky mohol zriecť práva prejednať svoju vec na všeobecnom súde resp. podávať opravné a iné prostriedky na všeobecný súd. Veď priamym dôkazom je existencia tohto konania. Jedným z dôvodov na zrušenie rozhodcovského rozsudku je podľa § 40 ods. 1 písm. j) zák.

č. 244/2002 Z. z. aj možnosť zrušenia rozhodcovského rozsudku, ak „pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu spotrebiteľa“. To vylučuje, že by na rozhodcovské doložky v spotrebiteľských zmluvách bolo možné nahliadať ako „a priori“ na tie, ktoré vytvárajú výraznú nerovnováhu v právach spotrebiteľa podľa smernice 93/13/EHS (samozrejme, vo svetle jej správneho prekladu, a nie slovenského prekladu). Nehovoriac už o tom, že nikto ani rozhodcovská doložka, nemôže zakázať spotrebiteľovi na základe slovenského právneho poriadku obrátiť sa so svojim sporom proti dodávateľovi priamo na všeobecný súd (§ 106 O.s.p.). Reťazením pochybení (chybný preklad + chybná transpozícia do O.Z.) došlo na Slovensku ku tendencii, v rozpore so všestranne proklamovaným zámerom EÚ, ktorým je uplatňovať v čo najväčšej miere mimosúdne prostriedky pri riešení sporov zo spotrebiteľských zmlúv, ku úplne opačnej tendencii, a to v niektorých prípadoch až priam ku zaslepenému križiackemu ťaženiu zo strany niektorých spotrebiteľských združení plošne voči všetkým dodávateľom služieb bez ohľadu na povahu služby a odlišné právne úpravy, pričom následkom takéhoto počínania je, že všeobecné súdy sú zaťažované v tisíckach nápadov najmä tzv. bagateľnými spormi. V súvislosti so žalobcom namietanou neplatnosťou rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve žalovaný poukazuje aj na ustanovenie § 53 ods. 1 posledná veta O.Z., v zmysle ktorého platí, že dovoľené sú zmluvné dojednania, ktoré by inak predstavovali neprijateľné podmienky, ak sú individuálne dojednané. Ťažisko individuálneho dojednania podmienky spočíva v možnosti spotrebiteľa ovplyvniť podstatu podmienky. V slovenskom právnom poriadku absentuje právna norma pozitívne vymedzujúca obsah pojmu „individuálne dojednanie podmienky“ (t.j. čo možno považovať za skutkový dej subsumovateľný pod tento stručný text). Naproti tomu existuje pomerne bohatá a nesmieme divergentná judikatúra o tom, čo nie je „individuálne dojednaná podmienka“, svedčiaca o tom, že principiálne je dosiaľ tento pojem nevyjasnený. Čo teda možno subsumovať pod pojem „individuálne dojednanie podmienky“ v zmluvnom vzťahu, formuluje pomerne robustný dokument európskeho formátu a to „Princípy európskeho zmluvného práva“ (PECL). Pri výklade pojmu „individuálne dojednanie podmienky“ je teda vzhľadom na povinnosť ex offio eurokonformného výkladu právnych noriem nutné zo strany súdu rešpektovať uvedené rozhodnutie ESD a následkom toho aj PECL resp. v ňom definovaný výklad pojmu, ktorý v našom právnom poriadku vlastný výklad nemá. Postup individuálneho dojednávania rozhodcovskej doložky podľa kritérií PECL bol v okolnostiach prípadu dodržaný. Žalobca mal preukázateľne možnosť podmienku (rozhodcovskú doložku) prijať, modifikovať alebo ju odmietnuť, a to bez toho, aby bol tým samotný zmluvný vzťah - poistenie - negatívne ovplyvnený. Žalobca neviazal uzavretie poistenia na podpis rozhodcovskej doložky. Podpis rozhodcovskej doložky nebol podmienkou uzavretia poistenia, ako žalovaný uvedie nižšie. Žalobca poukázal na správny postup kontraktácie rozhodcovskej zmluvy z pohľadu spotrebiteľského práva, ktorý popisuje Najvyšší súd SR v rozhodnutí pod sp. zn. 6 M Cdo 9/2012. Presne v intenciách rozhodnutia 6M Cdo 9/2012 žalovaný postupoval. Toto rozhodnutie je meritórnym a nie procesným rozhodnutím. Ústavne je neprípustné, aby súd ad hoc vytváral právne normy, resp. existujúce dopĺňal, na základe čoho si vytvorí účelovú právnu normu, pričom následnou subsumáciou nedostatočne zisteného skutkového stavu pod túto „dotvorenú právnu normu“ súd dospeje k záveru, že táto ad hoc súdom vytvorená právna norma bola dodávateľom porušená. Žalobca bol v čase uzatvárania poistnej zmluvy, tak ako to žalovaný uvádza nižšie, preukázateľne informovaný o tom, čo obnáša mimosúdne riešenie sporov podľa zák. č. 244/2002 Z. z., a to zo strany sprostredkovateľa poistenia postupom podľa zák. č. 340/2005 Z. z. o sprostredkovaní poistenia, o čom svedčí „Záznam o požiadavkách a potrebách klienta“ (ďalej aj „Záznam“) podpísaný žalobcom a sprostredkovateľom poistenia (nie zamestnancom poisťovne). Žalovaný podotýka, že judikatúra Súdneho dvora EÚ nikdy nežiada a nežiada ani v súčasnosti od súdov členských štátov aby nerešpektovali vnútroštátny právny poriadok, preto nie je dôvod rezignovať ani na § 2 zák. č. 1/1993 Z. z. o zbierke zákonov, podľa ktorého „O všetkom, čo bolo v Zbierke zákonov uverejnené, platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka; domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná.“ Žalobca tiež poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. júla 2012, sp.zn. 3 Cdo 81/2011 a sp. zn. 7MCdo 12/2011). Právny poriadok s nadobudnutím pozície spotrebiteľa nespája status akoby „človeka z rezervácie“, ktorý nie je schopný posúdiť svoje konanie v civilizovanej spoločnosti. Status spotrebiteľa neznamená jeho vyčlenenie zo skupiny „normálnych ľudí“, alebo akési faktické pozbavenie, či obmedzenie právnej spôsobilosti. Otázkou je, ako posúdiť človeka, ktorý podpíše niečo, čo údajne nechcel podpísať. Je spôsobilý na právne úkony? Ak na neho nebol robený nátlak a podpísal to dobrovoľne, tak pripomína známeho Josefa Švejka („...a když řekli, abych to podepsal, tak jsem ich uposlechl, přece se nebudu prát s nimi kvůli mýmu podpisu.“), ale toho súdni lekári, pred ktorými to povedal, vyhlásili za „notorického blba.“ Podľa § 100 ods. 1 O.s.p. má súdne konanie pôsobiť výchovne. Ani zámerom spotrebiteľského práva bez pochybností nie je nekritická a bezbrehá ochrana spotrebiteľa za každých

okolností. Odhliadnuc od faktu, že rozhodcovská doložka v poistnej zmluve žalovaného je podľa 19-teho odôvodnenia vyňatá spod hodnotenia Smernice 93/13/EHS a od faktu, že bola aj individuálne dojednaná, rozhodcovská doložka uzavretá žalobcom nespôsobuje žiadnu značnú nerovnováhu v neprospech žalobcu. Na vyslovenie tvrdenia o tzv. hrubom nepomere v právach vytvárajúcej neprijateľnej podmienky má inkriminovaná Smernica (implementované, ale v trochu prekladovo pokrútenej forme aj v § 53 ods. 10 O. Z.) k dispozícii test primeranosti podmienky a to konkrétne v čl. 4 cit. Smernice. Vždy sa jedná o posudzovanie okolností, ktoré boli známe v dobe uzavretia zmluvy (či v dobe dojednania akéhokoľvek následného zmluvného dojednania uskutočneného v dobe uzatvorenia zmluvy). Z čl. 4 Smernice 93/13/EHS však tiež nepochybne vyplýva, že pokiaľ sa spôsobí nepríjemnosť podmienky (napr. v dôsledku zmeny podmienok jej vykonávania) až neskôr, nie je možné túto pre spotrebiteľa síce iste negatívnu okolnosť, pri samotnom hodnotení nepríjemnosti podmienky podľa čl. 4 Smernice 93/13/EHS použiť. Inými slovami: povedané, na okolnosti, či nepríjemnosť podmienky, ktoré nie sú aspoň spozorovateľné už v okamžiku kontraktácie, nie je pri hodnotení možnej neprijateľnosti podmienky možné brať zreteľ. Je nepochybne zrejmé, že žalobca svojím podpisom na konci Všeobecných poistných podmienok (ďalej len „VPP“) potvrdil len to, že si VPP prečítal a následne obdržal jedno vyhotovenie. Je to zrejmé z písomného prejavu jeho vôle, pričom jeho podpis pod VPP túto listinu priestorovo uzatvára. Z uvedeného jasne vyplýva, že Osobitné zmluvné dojednania umiestnené pod podpisom žalobcu, ktorým deklaroval prevzatie VPP a ktorým sa listina VPP priestorovo uzatvorila, nemohli byť a ani nikdy neboli súčasťou či pokračovaním všeobecných poistných podmienok žalovaného. Individuálnosť dojednania je alebo nie je výsledkom konkrétneho konania (skutkového plávania sa v čase uzavretia zmluvy) dvoch fyzických osôb (žalobcu a sprostredkovateľa poistenia). Konanie sprostredkovateľa poistenia pred a počas uzatvárania poistnej zmluvy je potrebné po vykonanom dokazovaní a zistení skutkových záverov z dokazovania plynúcich subsumovať pod právne normy konkrétneho lex specialis (zák. 340/2005 Z.z.) a vo svetle takejto subsumpcie následne posúdiť správnosť konania sprostredkovateľa poistenia po právnej stránke alebo preukázať opak, pretože pokiaľ sprostredkovateľ poistenia dodržal zák. č. 340/2005 Z. z. ako aj iné zákony, ktoré mal dodržať, o čom svedčí listina podpísaná žalobcom a aj sprostredkovateľom poistenia (Záznam), potom bola rozhodcovská doložka v poistnej zmluve bez pochybností dojednaná individuálne. Zák. č. 340/2005 Z. z. popisuje postup, akým sa mala poistná zmluva uzavrieť. Keďže sa žalovaný osobne procesu uzatvárania zmluvy nezúčastnil, nemohol ani vo vzťahu ku žalobcovi pochybiť. Iba sám žalobca v čase uzatvárania poistenia osobne a bez účasti žalovaného mohol dojednanie o rozhodcovskej doložke prijať alebo neprijať, t. j. Osobitné zmluvné dojednania podpísať alebo nepodpísať. Ako vyplýva zo Záznamu vyhotoveného pred uzavretím poistenia, žalobca bol osobitne upozornený na zák. č. 244/2002 Z. z. ako aj na časť XV. VPP. Bol teda upozornený na to, že tento zákon a mimosúdne riešenie sporov sa ho, pokiaľ uzavrie poistenie, môže týkať. Z obsahu Záznamu ďalej plynie, že samotný žalobca stanovoval dĺžku času, kedy poistenie uzavrie. Žalobca mal pred podpisom poistnej zmluvy taký čas, aký si sám zvolil, na riadne oboznámenie sa a zváženie podpisu nie iba poistnej zmluvy, ale najmä Osobitných zmluvných dojednaní. Žalovaný považuje za významné to, že Záznam ako aj iné dokumenty, ktoré žalobca a sprostredkovateľ poistenia podpísali, bol adresovaný žalovanému za účelom, aby akceptoval preniesol na seba riziko vzniku poistnej udalosti u žalobcu, kedy by bol následne žalovaný povinný znik takejto poistnej udalosti kompenzovať výplatom poistného plnenia žalobcovi. Obdobné poistné zmluvy v tej dobe ponúkalo na plne liberalizovanom poistnom trhu Slovenskej republiky 26 poisťovní, preto nie je možné tvrdiť, že by žalobca bol nútený uzavrieť poistnú zmluvu bez rozmyslu práve so žalovaným. Ďalším dôležitým faktom je okolnosť, že poistná zmluva sa neuzatvára v majetkovej tiesni zapríčinenej nedostatkom peňažných prostriedkov, Vôľové a rozhodovacie danosti a schopnosti žalobcu v čase uzatvorenia poistnej zmluvy a rozhodcovskej doložky teda neboli ovplyvnené vidinou rýchleho zisku peňazí (napr. rýchla pôžička), ktorá by žalobcovi mala navonok (alebo vo vnútri) nútiť ku kompromisom v obsahu zmluvného vzťahu. Naopak, práve dnes je vidina úbytku peňazí u žalobcu ako dôsledku povinnosti zaplatiť žalobcovi drobnú pohľadávku s príslušenstvom za porušenie zmluvných povinností zjavným motívom, pre ktorý je žalobca ochotný a schopný odstupom času poprieť rad svojich prejavov vôle a právnych úkonov, ktoré žalobca dokonca vlastnoručne podpísal. Po vyhotovení Záznamu došlo v žalobcom určenom čase ku vyhotoveniu návrhu poistnej zmluvy, ktorá bola zo strany žalobcu a zo strany sprostredkovateľa poistenia riadne podpísaná. Konštitutívnym podpisom tohto návrhu poistnej zmluvy došlo v súlade s § 792 ods. 1 O. z. v nadväznosti na § 795 ods. 1 O. Z. ku riadnemu uzavretiu poistnej zmluvy zo strany poistníka. Tento fakt potvrdzujú navyše VPP v čl. 3, I. časť, bod 1, kde sa uvádza, že „Poistná zmluva je uzavretá podpísaním návrhu poistnej zmluvy zmluvnými stranami a súčasným zaplatením prvého poistného.“ Podpis žalobcu na Zázname okrem iného potvrdzuje, že sprostredkovateľ poistenia ho o všetkých súvislostiach s dojednávaným poistením všestranne informoval a pri podpise návrhu poistnej zmluvy to žalobca potvrdil. Veta nad podpisom žalobcu, ktorej prečítanie

trvá asi 6 sekúnd, totiž znie: „Návrh na uzatvorenie poisťnej zmluvy prijímam. Vyhlasujem, že som bol oboznámený so Všeobecnými poisťnými podmienkami pre životné poistenie Prvej československej poisťovne Rapid, ktoré sú súčasťou tejto poisťnej zmluvy.“ V danej súvislosti žalovaný poukázal na uznesenie NS ČR sp.zn. 20 Cdo 2608/98 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3 Cdo 81/2011).

Žalovaný v označenom vyjadrení v celom súhrne týmto namieta:

1. nesplnenie poplatkovej povinnosti žalobcom napriek jasnému zneniu zákona porušuje rovnosť účastníkov v súdnom konaní,
2. predmetom konania je rozhodcovský rozsudok o nároku z poisťnej zmluvy. Poisťné zmluvy sú podľa 19-tého odôvodnenia Smernice 93/13/EHS výnimočne tým, že hodnoteniu z pohľadu spotrebiteľského práva nepodliehajú tie podmienky, ktoré sa berú do úvahy pri výpočte poisťného. Čo sa berie do úvahy pri výpočte poisťného je otázkou odbornou. Keďže Národná banka Slovenska dohliada na výpočty poisťného, je v tejto oblasti odborníkom. Podľa odborného vyjadrenia NBS dohoda o rozhodcovskom konaní v Životnom poistení osôb vstupuje do výpočtu poisťného tým, že ovplyvňuje inkasné gama náklady ako jednu zo zložiek poisťného. To znamená, že dohoda o rozhodcovskom konaní v poisťnej zmluve nespadá pod kontrolu spotrebiteľského práva,
3. žalovaný vytvoril také predpoklady, aby rozhodcovská doložka v jeho poisťných zmluvách bola dohodnutá individuálne, ak sa tak žalobca rozhodne. Žalobca mohol poistenie uzavrieť aj bez rozhodcovskej doložky, avšak tak neučinil, ale pre svoj prípad si individuálne zvolil podpis rozhodcovskej doložky, i keď bol na mimosúdne riešenie sporov, zák. č. 244/2002 a časť XV. VPP vyslovene osobou odlišnou od žalovaného pred uzavretím poistenia upozornený. Rozhodcovská doložka, ktorá bola základom pre napadnutý rozhodcovský rozsudok, bola individuálne dojednaná,
4. rozhodcovská doložka, ktorá bola základom pre napadnutý rozhodcovský rozsudok nespôsobuje žiadnu značnú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa, pretože svojím obsahom nepriznáva žalovanému viac práv, ako žalobcovi. V rozhodcovskom konaní majú účastníci rovné postavenie. K záveru o značnej nerovnováhe a teda o neprijateľnosti zmluvnej podmienky možno dôjsť iba na základe vykonania poctivého testu primeranosti podmienky,
5. poisťná zmluva má osobitné postavenie medzi inými spotrebiteľskými zmluvami tým, že jej Smernica 93/13/EHS udeľuje výnimku (19-te odôvodnenie Smernice). Osobitným a odlišným od iných dodávateľov je aj skutkový dej, akým došlo ku uzatvoreniu poisťnej zmluvy a rozhodcovskej doložky, a to najmä účasť tretieho licencovaného subjektu (sprostredkovateľ poistenia) a rad predzmluvných informačných povinností včítane zo zákona povinného upozornenia žalobcu na mimosúdne riešenie sporov. Osobitosti tohto prípadu a špecifické skutkové okolnosti, najmä Záznam o požiadavkách a potrebách žalobcu žalobcom vlastnoručne podpísaný (§ 35 ods. 2 O. z.), opodstatňujú iný postup a závery súdu, ako v prípadoch, ak sa zmluva podpisuje chvatne, bez sprostredkovateľa vo vidine rýchleho zisku pôžičky,
6. žalovaný konal v dobrej viere a dobrá viera je hodná súdnej ochrany. Vychádzal z toho, že obsah Záznamu verne a pravdivo popisuje priebeh kontraktácie, ktorej sa žalovaný nezúčastnil. Žalovaný dodržal, na čo sa zaviazal. Poisťnú zmluvu porušil žalovaný. Ak proces kontraktácie neprebehol tak, ako je zachytený v Zázname, potom túto listinu nemal žalobca podpísať. Ak Záznam žalobca podpísal a proces kontraktácie prebehol ináč, ako je zachytený v Zázname, potom žalobca podpisom potvrdil nepravdivú listinu, a preto zjavne konal v zlom úmysle. Preto si nezasluhuje žiadnu súdnu ochranu pred následkami svojho konania.
7. zákon č. 340/2005 Z. z. je špecifickým zákonom, ktorý najmä svojim § 10 (na rozdiel od iných dodávateľsko - spotrebiteľských vzťahov) vytvára pri uzavieraní poisťných zmlúv dostatočný inštitucionálny rámec, ktorý garantuje práva spotrebiteľa pri uzavieraní poistenia. Už samotná aplikácia tohto zákona je ochranou záujmov spotrebiteľa. Preto pokiaľ proces kontraktácie prebehol špecifickým zákonom regulovaným postupom v súlade s týmto zákonom, o čom svedčí listinný dôkaz, ktorým je Záznam, potom je nutné všetky námietky žalobcu vyhodnotiť ako nevierohodné, pretože tento Záznam (v kontexte zák. č. 340/2005 Z. z.) preukazuje, že sú nepravdivé. Na základe hore uvedeného žalovaný navrhuje, aby súd mu v prvom rade doručil žalobu, aby si mohol účinne uplatňovať účinne svoje práva v spore. Žalovaný navrhol žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť resp. zastaviť konanie o nej, ak žalobný návrh nebol podaný v zákonnej prekluzívnej lehote ev. navrhuje súdu konanie prerušiť do času, než pred ústavným súdom bude vyriešená jedna z otázok zásadného právneho významu podľa hore uvedených skutočností.

Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 4.10.2013 uviedol, že konanie o nároku zo spotrebiteľskej zmluvy (typické súdne konanie podľa OSP) je potrebné odlišiť od konania o zrušení rozhodcovského rozsudku (osobitne konanie podľa § 40 zák. č. 244/2002 Z. z.). Konanie o zrušení rozhodcovského

rozsudku je konaním o preskúmanie zákonnosti postupu a záverov rozhodcovského súdu z hľadísk a dôvodov taxatívne uvedených v § 40 ods. 1 písm. a) a ž i) zák. č. 244/2002 Z. z. Rozhodcovský rozsudok bol vydaný v skrátenej konaní a na základe podkladov predložených žalovaným (obdobne ako v konaní pred všeobecným súdom pri vydávaní platobného rozkazu). Zo žaloby ďalej nie je zistiteľné ani to, či žalobca podal proti doručenému rozhodcovskému rozsudku opravný prostriedok - odpor. Žalobcovi tak nebolo odňaté právo na prístup k rozhodcovskému súdu, pretože šlo o vydanie rozhodcovského rozsudku v skrátenej konaní a na podklade návrhu žalovaného, pričom využitím odporu by došlo k zrušeniu rozsudku a teda pred rozhodcovským súdom by ďalej konanie prebiehalo za riadnej účasti oboch účastníkov sporu. Žalovaný sa domnieva, že súd je povinný skúmať všetky podmienky pre vedenie konania, pričom môže byť naďalej daná prednosť kompetencie rozhodcovského súdu pred súdom všeobecným, pretože rozhodcovský súd vo veci začal konať skôr. Žalovaný preto vzniesol námietku podľa § 106 ods. 1, ods. 3 O.s.p. s návrhom na zastavenie konania alebo prerušenie konania do konečného rozhodnutia rozhodcovského súdu, ktorý začal ako prvý konať v danom spore. Žalovaný považuje za nesporné, že so žalobcom uzavrel dňa 29.08.2007 poisťnú zmluvu č. 4425590010. Súčasťou poisťnej zmluvy boli Všeobecné poisťné podmienky z 21.05.2007 (ďalej len VPP), ktoré žalobca podpísal dňa 29.08.2007 a Osobitné zmluvné dojednania č. 01/2007 k tejto poisťnej zmluve. Súčasťou bodu 2. týchto Osobitných zmluvných dojednaní bola aj rozhodcovská doložka znenia: „Poisťník a poisťovňa týmto vyjadrujú obaja spoločne a každý zároveň svojím podpisom samostatne svoju vôľu v prípade vzniku akéhokoľvek sporu medzi zmluvnými stranami, že sa namiesto súdneho konania z dôvodu účelnosti, praktickosti a rýchlosti podrobia rozhodcovskému konaniu v zmysle XV. časti týchto VPP. Toto ustanovenie chápú zmluvné strany ako rozhodcovskú doložku.“ Táto rozhodcovská doložka podpísaná oboch strán bola jednoznačne individuálne dojednaná, naviac práve pre svoj osobitný charakter bola osobitne a výrazne oddelená od ostatného textu VPP, a to práve z dôvodu, aby bola výrazne oddelená od ostatných VPP a zrejme aj žalobcovi ako účastníkovi zmluvného vzťahu. Žalovaný podotýka, že rozhodcovská doložka bola pri uzatváraní zmluvy vysvetlená žalobcovi tretím subjektom - viazaným finančným agentom. Žalovaný považoval aj preto za nespochybniteľné, že vstupoval do poisťného vzťahu so žalobcom ako informovaným spotrebiteľom. K tomu žalovaný predkladá aj listinný dôkaz, a to Záznam o požiadavkách a potrebách klienta k poisťnej zmluve č. 4425590010 zo dňa 29.08.2007, ktorými vie dokázať informovanosť a vedomosť žalobcu prostredníctvom viazaného finančného agenta o všetkých podmienkach poisťného vzťahu vrátane rozhodcovskej doložky. Vpreskúmvanej veci dohoda účastníkov o rozhodcovskej doložke tvorí samostatnú časť listiny označenej ako Všeobecné poisťné podmienky, pričom povinný osobitne podpisoval prevzatie Všeobecných poisťných podmienok a osobitne uzavretie dohody o rozhodcovskej doložke. Dohoda o rozhodcovskej doložke bola teda uzavretá samostatne, mimo spotrebiteľskej zmluvy, pričom aj ustanovenia časti XV. Všeobecných poisťných podmienok boli pre účastníkov záväzné len v prípade samostatného dojednania rozhodcovskej doložky. Na závere o samostatnom dojednaní rozhodcovskej doložky nemení nič skutočnosť, ie táto zmluvná podmienka bola vopred napísaná a tvorí súčasť Všeobecných poisťných podmienok, ktoré boli ako celok vopred napísané, aj keď v časti týkajúcej sa rozhodcovskej doložky nemuseli byť zmluvnými stranami podpísané. Tým, že obe zmluvné strany výslovne prejavili vôľu uzavrieť rozhodcovskú zmluvu v zmysle § 3 a § 4 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, došlo k individuálnemu dojednaniu tejto zmluvnej podmienky. Právnym dôsledkom takejto dohody zmluvných strán je, že nemôže byť táto časť zmluvy považovaná za neprijateľnú podmienku v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a nemôže byť teda označená za neplatnú podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Žalovaný poukázal na predložené uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici ž. k. 41CoE/56/2013 z 28.05.2013 a č. k. 41CoE/138/2013 z 27.06.2013, č. k. 17CoE/209/2012 z 30.01.2013, č.k.7CoE/224/2012 z 29.01.2013, uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 14CoE/235/2012 z 27.02.2013 a iné, ktoré zrušili rozhodnutia okresných súdov o odmietnutí vydania poverenia súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie z titulu nesprávneho právneho posúdenia identickej rozhodcovskej doložky ako neplatnej zmluvnej podmienky. Na základe týchto skutočností odporca považuje za nesprávne tvrdenie navrhovateľa, že rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná pre ktorý dôvod má byť podľa neho je neprijateľná, pretože táto bola individuálne dojednaná, a teda je platná. Žalovaný podal dňa 02.01.2012 na Arbitrážny súd Košice návrh proti žalobcovi na vymôžeme pohľadávky podľa časti XVII. ods. 7a. VPP z 21.05.2007. Pohľadávku žalovaný vyčíslil na sumu 41,16 eur a táto zodpovedala nákladom žalovaného vynaloženým na uzavretie poistenia. Podľa bodu 7a totiž: „ S uzavretím poisťnej zmluvy je pri jej vzniku spojený osobitný provízny náklad v podobe úhrady odmeny za sprostredkovanie poisťnej zmluvy medzi poisťovňou a poisťníkom, ktorý uhrádza poisťovňa. Podpisom poisťnej zmluvy vzniká poisťovní osobitná pohľadávka voči poisťníkovi vo výške vyplatennej províznej odmeny za sprostredkovanie príslušnej poisťnej zmluvy,

ktorá sa vysporiada pri ukončení poisťného vzťahu zápočtom voči odkupnej hodnote, ak je vytvorená alebo poisťnému plneniu. Ak odkupná hodnota pri ukončení poisťného vzťahu vytvorená nebola, pohľadávka sa stáva splatnou dňom ukončenia poisťného vzťahu a poisťovňa je oprávnená voči poisťníkovi ju uplatniť podľa zásad dohodnutých v týchto všeobecných poisťných podmienkach pred rozhodcovským súdom“. Existenciu pohľadávky uplatnenej v rozhodcovskom konaní neovplyvňuje, že nebola započítaná pri ukončení poistenia a jej vznik a trvanie nie je viazané na osobitné písomné alebo iné upozornenie, či predchádzajúcu písomnú výzvu. Príslušné ustanovenie VPP totiž presne vymedzuje moment vzniku pohľadávky a o podstate a výške pohľadávky bol navrhovateľ ako klient upovedomený finančným agentom (vychádzajúc z podpísaného záznamu o požiadavkách a potrebách klienta). Pri zániku poistenia poisťovňa zaslala poisťníkovi oznámenie o zániku poistenia obsahujúce bilanciu poistenia. Vzhľadom na to, že predmetom rozhodcovského konania, ktorého sa toto stanovisko odporcu dotýka, nebola pohľadávka, ktorej právnym dôvodom bolo zaplatené poisťné, ale samostatná pohľadávka odlišná od poisťného a s poisťným nijako nesúvisiaca, oznámenie o zániku poistenia neobsahovalo oznámenie o tejto osobitnej pohľadávke. Šlo o náklady žalovaného rozrátané do poisťného po celú dobu predpokladaného platenia poisťného (t. j. v danom prípade od 30.08.2007 do 30.08.2037). Aj pre žalovaného je dôležitý postoj žalobcu ako poisťníka k uzavretej poisťnej zmluve ako aj záujem na stabilite poisťného vzťahu, a to v dôsledku odradenia dotknutých subjektov od špekulatívneho, krátkodobého uzatvárania poisťných zmlúv nie s cieľom uzavrieť poistenie, ale za účelom inkasa a delby provízie medzi nastrčeným poisťníkom a tým výhradným sprostredkovateľom poistenia, ktorý s ním poistenie uzatvára. Vo vzťahu ku poisťníkovi malo zároveň slúžiť na zabezpečenie zotrvania v poisťnom vzťahu po dobu, po uplynutí ktorej sa náklady na obstaranie poistenia vyrovnajú. Oznámenie o bilancii poisťného preto nie je možné vykladať tak, že by malo znamenať aj zánik od poisťného odlišnej pohľadávky podľa časti XVII. ods. 7a všeobecných poisťných podmienok. S poukazom na označené skutočnosti navrhuje žalovaný v prípade nesplnenia podmienok pre vedenie súdneho konania podľa bodu I. tohto vyjadrenia zastaviť konanie o žalobe resp. žalobu ako nedôvodnú zamietnuť v celom jej rozsahu a nahradiť trovy konania.

Žalobkyňa vo svojej výpovedi uviedla, že uvažovala nad poistením, životným poistením s tým, že má známu z rodiny, ktorá uviedla, že Rapid life Životná poisťovňa dáva dobré poisťky, z toho dôvodu sa rozhodla uzavrieť poisťnú zmluvu, túto aj uzavrela, platila viac ako dva roky poisťné, presne v akej výške uviesť nevie, pretože mala ešte aj inú poisťku, ale dostala sa do zložitej životnej situácie v súvislosti s príjmami, preto sa rozhodla zrušiť obe poisťné zmluvy. V tej ďalšej poisťovni bez problémov došlo k zrušeniu poisťnej zmluvy potom, čo podala žiadosť. Od žalovaného jej prišiel ďakovný list, že s nimi spolupracovala a prišla jej odkupná cena vo výške 100,- eur. Neskôr bola veľmi prekvapená, keď jej prišlo rozhodnutie z Arbitrážneho súdu v Košiciach, že má uhradiť sumu 350 eur. Arbitrážny súd jej žiadne upovedomenie predvolania mimo rozhodnutia, ktorým bola zaviazaná uhradiť žalobcovi sumu okolo 300 eur, nič iné neprišlo. Keď žalovaný uzatváral so žalobkyňou poisťnú zmluvu, nikdy ju neupozorňoval, že prípadné vzniklé spory, nedorozumenia, bude riešiť arbitrážny súd. Pani, ktorá ju poisťovala, jej prečítala základné veci, ktoré sú uvedené v poisťnej zmluve, potom túto zmluvu aj podpísala.

Žalovaný prostredníctvom svojho zástupcu na pojednávaní uviedol, že zotrváva na svojom obsiahlom a podrobnom vyjadrení zo dňa 13. 05. 2014, v ktorom dopĺňal svoje predchádzajúce vyjadrenie, kde podrobne vyargumentoval všetky náležitosti a doterajšie judikáty, ktoré boli v danej veci vydané a potvrdzuje oprávnenosť svojich tvrdení. Tak isto v podstate, ako uviedla žalobkyňa vo svojej výpovedi, suma, ktorú jej prisúdil rozhodcovský rozsudok, nebola vo výške 300, ale len vo výške 41,16 eur aj s trovami. Na základe uvedeného žiadal žalobu ako neodôvodnenú zamietnuť. Dohoda o rozhodcovskej doložke bola teda uzavretá samostatne, mimo spotrebiteľskej zmluvy, pričom aj ustanovenie v časti 15. Všeobecných poisťných podmienok boli pre účastníkov záväzná len v prípade samostatného dojednania rozhodcovskej doložky. Rozhodcovskú zmluvu priamo vyjednávala so žalobkyňou jej príbuzná D. C., ako sprostredkovateľ poistenia, ktorá bola zo zákona povinná informovať ju o všetkých náležitostiach zmluvy, svedčí o tom aj záznam o požiadavkách a potrebách klienta, kde osvedčuje svojím podpisom, že bola jasne, zrozumiteľne a vyčerpávajúco informovaná o všetkých náležitostiach predmetnej poisťnej zmluvy. V tomto smere ide o individuálne dohodnutú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy a súdnej kontrole nepodliehajú zmluvné dojednania, ktoré sú individuálne dohodnuté. Žalovaný pri uzatváraní poisťnej zmluvy vytvoril žalobkyňi dostatok priestoru a možnosť na výber, či osobitné zmluvné dojednania vrátane rozhodcovskej doložky svojím podpisom prijme alebo nie a tým bol naplnený základný zmysel a účel § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka zabrániť tomu, aby bol spotrebiteľ nútený pristúpiť k zmluvnému dojednaniu, s

ktorým nesúhlasí len preto, že je neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, ktorú chce uzavrieť a nie je jej daná možnosť ovplyvniť obsah tohto dojednania.

Podľa ustanovenia § 52 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (29.8.2007) sa za spotrebiteľské zmluvy považovali kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v 8. časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Na uvedený právny vzťah je totiž potrebné aplikovať zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinný od 1.7.2007 a vychádzať pritom z ustanovenia § 3 ods. 3, podľa ktorého každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, ktorými sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzatvárajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje; aj na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Nepochybne poistná zmluva uzavretá medzi účastníkmi je teda spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách

Pri závere o tom, že spornú zmluvu je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu, je potrebné na ňu aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka.

V zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len neprijateľná podmienka).

Podľa § 53 ods. 4 citovaného zákona neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Ako vyplýva z § 54 ods. 1, ods. 2 zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Ako vyplýva § 1 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní účinného v čase vydania rozhodcovského rozsudku v rozhodcovskom konaní možno rozhodovať len spory, ktoré účastníci konania pred súdom môžu skončiť súdnym zmierom.

V zmysle § 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku, len ak

- a) rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, ktorá nemôže byť predmetom rozhodcovského konania (§ 1 ods. 3),
- b) rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, o ktorej už predtým právoplatne rozhodol súd alebo sa o nej právoplatne rozhodlo v inom rozhodcovskom konaní,
- c) jeden z účastníkov rozhodcovského konania popiera platnosť rozhodcovskej zmluvy,
- d) sa rozhodlo o veci, na ktorú sa rozhodcovská zmluva nevzťahovala, a účastník rozhodcovského konania túto okolnosť v rozhodcovskom konaní namieta,

- e) účastník rozhodcovského konania, ktorý musí byť zastúpený zákonným zástupcom, nebol takto zastúpený alebo v mene účastníka rozhodcovského konania vystupovala osoba, ktorá nebola na to splnomocnená a jej úkony neboli ani dodatočne schválené,
- f) sa na vydaní rozhodcovského rozsudku zúčastnil rozhodca, ktorý bol rozhodnutím podľa § 9 vylúčený pre predpojatosť alebo ktorého vylúčenie účastník rozhodcovského konania pred vydaním rozhodcovského rozsudku nie zo svojej viny nemohol dosiahnuť,
- g) bola porušená zásada rovnosti účastníkov rozhodcovského konania (§ 17),
- h) sú dôvody, pre ktoré možno žiadať o obnovu konania podľa osobitného zákona, 14) alebo
- i) bol rozhodcovský rozsudok ovplyvnený trestným činom rozhodcu, účastníkov konania alebo znalca, za ktorý bol právoplatne odsúdený,
- j) pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa.13a)

Podľa § 17 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní účastníci rozhodcovského konania majú v rozhodcovskom konaní rovné postavenie. Každému účastníkovi rozhodcovského konania sa má poskytnúť rovnaká možnosť na uplatnenie jeho práv a na ich ochranu.

Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmlúv a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou.

Ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemezí.

Súd v danej súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že Slovenská republika ako člen Európskej únie je povinná plniť záväzky vyplývajúce z tohto členstva. Členské štáty Únie sú povinné zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ďalej len „smernica“).

Dôležitým rozhodnutím je rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci Océano Grupo Editorial SA a Rocío Murciano Quintero (C-240/98) a medzi Salvat Editores SA a José M. Sánchez Alcón Prades a spol., spojené prípady C-240/98 a C-244/98, z ktorého je zrejmá aj obligatornosť zásahu súdu proti nekalej podmienke: „Cieľ Článku 6 Smernice, ktorý od členských štátov vyžaduje stanoviť, že nečestné podmienky nie sú pre spotrebiteľa záväzujúce, by sa nedosiahol, keby bol spotrebiteľ sám povinný vystúpiť proti nečestnej povahe takých podmienok. V sporoch, kde zahrnuté sumy sú často obmedzené, môžu byť právnické poplatky vyššie než vložená čiastka, čo môže spotrebiteľa odradiť, aby napadol použitie nečestnej podmienky. V počte členských štátov procedurálne predpisy umožňujú jednotlivcom brániť sa v takých konaniach a je reálne riziko, že spotrebiteľ kvôli neznalosti práva nespochybní

podmienku prednesenú proti nemu. Z toho vyplýva, že účinná ochrana spotrebiteľa sa môže dosiahnuť, len ak národný súd prehlási, že má právomoc zhodnotiť podmienky tohto druhu na svoj vlastný návrh“.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení a z hodnotenia v konaní vykonaných dôkazov je súd toho názoru, že žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku bola podaná dôvodne. Žalobkyňa sa žalobným návrhom domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku. Žalobný návrh podala na súde v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote. Rozhodcovský rozsudok bol žalobkyni doručený 4.3.2013, žalobu na súde podala včas dňa 25.3.2013.

Občianske súdne konanie je ovládané zásadou iura novit curia (práva pozná súd). Účastníci konania nie sú povinní uplatnený nárok, ani obranu proti nemu, právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia veci je vecou súdu. Musia ale uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval. Súd tak skúma, či tvrdené skutočnosti možno podriaďiť pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodiť plnenie, prípadne určiť, či tu žalobcom požadovaný právny vzťah alebo právo je alebo nie je alebo potvrdiť také skutočnosti, ktoré bránia tomu, aby bolo žalobe vyhovené. Ak účastník uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje ním tvrdený nárok alebo obranu proti nemu, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom účastníka a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú. (uznesenie Najvyššieho súdu zo dňa 22. 09. 2010, sp. zn. 5 Cdo 196/2009)

Požiadavka ustanovenia § 79 ods. 1 vety druhej OSP, aby zo žaloby vyplývalo, čoho sa žalobca domáha, neznamená, že by žalobca bol povinný urobiť súdu návrh na znenie výroku jeho rozsudku. Ak žalobca označil v žalobe presne, určite a zrozumiteľne povinnosť, ktorá má byť žalovanému uložená rozhodnutím súdu alebo spôsob určenia právneho vzťahu, práva alebo právnej skutočnosti, súd nepostupuje v rozpore so zákonom, ak použitím iných slov vyjadrí vo výroku svojho rozhodnutia rovnaké práva a povinnosti, ktorých sa žalobca domáhal. Iba súd rozhoduje o tom, ako bude formulovaný výrok jeho rozhodnutia; prípadným návrhom žalobcu na znenie výroku rozhodnutia pritom nie je viazaný. Pri formulácii výroku rozhodnutia súd musí dbať, aby vyjadroval (z obsahového hľadiska) to, čoho sa žalobca žalobou skutočne domáhal. (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. 9. 2010, sp. zn. 5 Cdo 254/2009)

Žalobkyňa v žalobe vymedzila, že sa domáha zrušenia predmetného rozhodcovského rozsudku a to z dôvodov podľa § 40 ods. 1 písm. j). Dôvody zrušenia rozhodcovského rozsudku teda uviedla v zákonnej 30-dňovej lehote.

Poistná zmluva zo dňa 29.8.2007 č. 4425590010 uzatvorená medzi účastníkmi konania je spotrebiteľskou zmluvou podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka. Zo zmluvy je zrejmé, že žalovaný konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa bola spotrebiteľom, keďže zmluvu uzavrela ako fyzická osoba a pri jej uzatvorení nekonala v rámci svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Pre spotrebiteľské zmluvy je charakteristické, že sa jedná o zmluvy, ktoré sú uzatvárané opakovane s veľkým počtom zákazníkov, pričom návrhy týchto zmlúv sú pripravené na vopred predtlačенých tlačivách a spotrebiteľ nemá možnosť meniť obsah takto navrhnutých zmlúv.

Uvedené sa týka aj prejednávanej veci, pretože poisťňa zmluva bola vyplnená na vopred pripravenom predtlačенom tlačive žalovaného a s pripraveným znením bola žalobkyni predložená na podpis.

Občiansky zákonník účinný od 1.1.2008 za neprijateľnú podmienku v ustanovení § 53 ods. 4 písm. r) považuje aj dojednanie vyžadujúce v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Na iné vyhodnotenie takejto neprijateľnej podmienky nie je dôvod ani u zmlúv uzatvorených pred 31.12.2007. Občiansky zákonník účinný do 31.12.2007 len demonštratívne menoval niektoré neprijateľné podmienky, a teda charakter neprijateľných podmienok mohli mať aj iné podmienky spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a v povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Občiansky zákonník s takýmito neprijateľnými podmienkami spôsobujúcimi značnú nerovnováhu v právach a v povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa v ust. § 53 vždy spájal sankciu neplatnosti. Rozhodcovskú doložku v predmetnej veci si žalobkyňa osobitne nevyjedнала, nakoľko táto splyvala s ostatnými štandardnými podmienkami.

Mohla len zmluvu ako celok odmietnuť alebo sa podrobiť všeobecným obchodným podmienkam a teda aj rozhodcovskému konaniu vyvolanému dodávateľom.

Žalovaný je toho názoru, že rozhodcovská doložka bola dojednaná individuálne, čo má byť preukázané tým, že je upravená v Osobitných zmluvných dojednaniach, ktoré žalobkyňa podpísala osobitne a osobitne podpísala aj všeobecné podmienky žalovaného.

Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 21. marca 2013, sp. zn. 6 Cdo 217/2012)

Kým rešpektovanie princípu „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov reality praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka na podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov (akým je v danej veci zákon o bankách) zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti, mu nemôže byť na ujmu. (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16. januára 2013, sp. zn. 6 M Cdo 9/2012)

V danom prípade bolo potrebné posúdiť, či Osobitné zmluvné dojednania podpísané žalobkyňou možno považovať za individuálne dohodnuté, v takom prípade by rozhodcovská doložka bola uzavretá platne.

Z vykonaných dôkazov mal súd za jednoznačne preukázané, že rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná. Individuálnym dojednaním nebolo podpísanie Osobitných zmluvných dojednaní ako súčasť všeobecných podmienok žalovaného a individuálnosť dojednania nevyplýva ani z toho, že v tlačive o záznamoch a potrebách klienta je vopred predformulovaná všeobecná informácia o možnosti riešiť spory v rozhodcovskom konaní. Vzhľadom na uvedené je podľa názoru súdu nesporné, že v rámci rozhodcovského konania boli pri rozhodovaní porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách v Občianskom zákonníku, konkrétne ustanovenia § 53 ods. 4 - neprihliadnutie rozhodcovského súdu na neprijateľnú zmluvnú podmienku, porušená bola taktiež zásada rovnosti účastníkov (§ 40 ods. 1 písm. g) zákona č. 244/2002 Z. z.), a to už pri výbere rozhodcu. Z uvedených dôvodov súd žalobe na základe ustanovenia § 40 ods. 1 písm. j) zákona č. 244/2002 Z. z. vyhovel a rozhodcovský rozsudok, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, zrušil.

Možno teda prijať záver, že ak zmluvné podmienky boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah (čo je aj tento prípad) nemôže ísť o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku. Súd poukazuje na to, že spotrebiteľ podpísal rozhodcovskú doložku, pretože inú možnosť nemal, pokiaľ chcel uzatvoriť poisťovnú zmluvu. Z doložky nevyplýva, že by bol informovaný o rozdieloch medzi súdnym a rozhodcovským konaním, o rokovanom poriadku rozhodcovského súdu a pod. Princíp „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) ustupuje dôležitejšiemu princípu a to ochrane spotrebiteľa.

V tejto súvislosti možno poukázať aj na Nález Ústavného súdu ČR IV. ÚS 2735/11 zo dňa 3.4.2012, v ktorom sa zdôrazňuje, že právo na zákonného sudcu zaručené v čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd sa primerane vzťahuje aj na rozhodcovské konanie. Ak sa výber rozhodcu neurčil podľa transparentných pravidiel, nemôže byť akceptovateľný ani výsledok tohto rozhodovania.

Nemožno súhlasiť s názorom žalovaného, že v predmetnej veci sa zabezpečilo individuálne dojednanie rozhodcovskej doložky, čo by znamenalo, že ak aj ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskom vzťahu, pri jej individuálnom dojednaní je potrebné túto rešpektovať.

Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. 3Cdo 1/2012, 5Cdo 61/2012, 6Cdo 13/2013) sa vysporiadala aj s touto právnou situáciou týkajúcou sa osobitného zmluvného dojednania v rámci

Všeobecných zmluvných podmienok, ktoré sú súčasťou spotrebiteľskej zmluvy a konštatovala, že ani takto formulovaná časť Všeobecných obchodných podmienok nemá charakter individuálne dojednanej zmluvnej podmienky.

Časti záverečných ustanovení Všeobecných poisťných podmienok v predmetnej zmluve uzavretej medzi účastníkmi, ktorá je označená ako Osobitné zmluvné dojednania, nemožno prisúdiť charakter individuálne dojednanej zmluvnej podmienky, nakoľko táto časť napriek jej názvu ako Osobitné zmluvné dojednania, je súčasťou Všeobecných poisťných podmienok, tvorí jednoliaty celok tohto právneho dokumentu a táto časť je vyhotovená v predtlačenej formulárovej forme, čo vylučuje záver o individuálnom dojednaní takejto zmluvnej podmienky a o náležitom poučení a informovaní žalobkyne ako spotrebiteľa o právnych dôsledkoch takto dojednanej zmluvnej podmienky.

Vzhľadom na skutočnosť, že tzv. Osobitné zmluvné dojednania sú súčasťou Všeobecných poisťných podmienok a súčasťou uzavretej poisťnej zmluvy, je vylúčené prijať záver o náležite osobitne dojednanej zmluvnej podmienke.

Pri posudzovaní spotrebiteľských zmlúv je potrebné si uvedomiť, že nie je dôležité to, že spotrebiteľ zmluvu podpísal a s podmienkami zmluvy súhlasil. Ustanovenia zmluvných podmienok, ktoré sú formulárove predtlačené a neumožňujú jednoznačne slabšej strane (spotrebiteľovi) ich modifikáciu, predstavujú možnosť vyvolania nepriaznivých následkov na strane spotrebiteľa (Nález Ústavného súdu ČR III. ÚS 562/12 zo dňa 24.10.2013, I. ÚS 199/11). Tento uhol pohľadu spočívajúci v rozhodujúcom princípe a to princípe ochrany práva spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany je rozhodujúci pri spotrebiteľských právnych vzťahoch.

So zreteľom na to, priaznivejšie rozhodnutie pre žalovaného v tomto konaní a iný právny záver týkajúci sa charakteristiky právneho vzťahu medzi účastníkmi a dôsledkov, ktoré z toho vyplývajú, nemôže prívodiť ani záznam sprostredkovateľa poistenia o požiadavkách a potrebách klienta zo dňa 29.8.2007. Taktiež ide iba o predtlačенý formulár, ktorý obsahuje časť o sťažnostiach na vykonávanie sprostredkovania poistenia sprostredkovateľom poistenia a v jej rámci informáciu, že na mimosúdne vyrovnanie možno využiť inštitút rozhodcovského konania v zmysle zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a všeobecných poisťných podmienok platných od 01.01.2007 (časť XV.). Táto informácia je dokonca zavádzajúca, nakoľko odkazuje na Všeobecné poisťné podmienky žalovaného (najmä na časť XV.), kde je dojednaná výlučná právomoc rozhodcovského súdu pre riešenie sporov medzi účastníkmi predmetného poisťného vzťahu. Tento záznam o požiadavkách a potrebách klienta nemá charakter individuálne dojednanej rozhodcovskej doložky.

V predmetnej veci došlo k porušeniu ustanovenia § 40 ods. 1 písm. g), j) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, nakoľko formuláciou rozhodcovskej doložky došlo k porušeniu zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania práve so zreteľom na to, že táto rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná so spotrebiteľom a vylučuje spotrebiteľa z možnosti obrátiť sa so svojimi nárokmi aj na všeobecný súd. Navyiac, v zmysle písm. j) citovaného zákona, pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu spotrebiteľa a to § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka.

Rozhodcovský súd sa tiež v rozsudku vôbec nezaoberal dôvodnosťou samotného nároku žalovaného na akýsi dlh v sume 41,16 eur, ktorý by mali predstavovať náklady poisťovne na uzavretie poistenia. V rozhodcovskom rozsudku sa iba sucho konštatuje, že „v spore ide o peňažnú pohľadávku, ktorej dôvodnosť vyplýva z predložených listín a zo skutočností tvrdených žalobcom“.

Zároveň je možné sa stotožniť s názorom žalobkyne, že znenie časti XVII. ods. 7a VPP, podľa ktorého podpisom zmluvy mala žalobkyňa vzniknúť osobitná povinnosť voči poisťovni na uhradenie vyplatenej províziej odmeny za sprostredkovanie príslušnej poisťnej zmluvy, ktorá mala byť vyporiadaná pri ukončení poisťného vzťahu, vytvára značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach na strane žalobkyne ako spotrebiteľa. Z tohto ustanovenia nie je zjavné, o akú odmenu a v akej výške pôjde, je nejasne formulované a pre spotrebiteľa nezrozumiteľné. Ustanovenie sa javí byť v rozpore s dobrými mravmi a neprijateľnou zmluvnou podmienkou, čím sa však rozhodcovský súd nezaoberal. Vyššie spomínaným postupom v zmysle § 40 ods. 1 písm. j) zákona o rozhodcovskom konaní, boli pri rozhodovaní porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu spotrebiteľa

Zároveň v predmetnom rozhodcovskom konaní išlo o obdobu skráteného konania, ktoré pozná aj Občiansky súdny poriadok. Ustanovenie § 172 Občianskeho súdneho poriadku účinného ku dňu vydania rozhodcovského rozsudku (19.1.2012) už však bolo doplnené o ods. 9, podľa ktorého ak sa uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy zo spotrebiteľskej zmluvy a odporcom je spotrebiteľ, súd nevydá platobný rozkaz, ak zmluva obsahuje neprijateľné podmienky. Rozhodcovský rozsudok je tak v časti odôvodnenia nároku v sume 41,16 eur nepreskúmateľný. Celý uvedený proces je možné považovať iba za snahu obísť ustanovenia o ochrane spotrebiteľa, na ktoré je všeobecný súd povinný prihliadať z úradnej moci. Pokiaľ ide o nárok na trovy konania priznané rozhodcovským rozsudkom, tieto sú zjavne neprimerané pohľadávke. Podľa ust. § 150 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku účinného ku dňu vydania rozhodcovského rozsudku, ak sú trovy konania v drobných sporoch neprimerané voči pohľadávke, môže ich súd nepriznať alebo znížiť. V danom prípade by pri pohľadávke 41,16 eur všeobecný súd aplikoval vyššie cit. ustanovenie a priznal by žalovanému trovy konania maximálne do výšky istiny 41,16 eur, nakoľko trovy konania v sume 276 eur viac ako šesťnásobne prevyšujú uplatnenú pohľadávku a sú zjavne neprimerané voči tejto pohľadávke. Aj v uvedenej časti tak boli predmetným rozhodcovským rozsudkom porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu spotrebiteľa, konkrétne procesné predpisy slúžiace ochrane práv spotrebiteľa. Za ďalšie porušenia práv spotrebiteľa súd považuje extrémne krátku lehotu (5 dní) na podanie odporu proti rozhodcovskému rozsudku. Občiansky súdny poriadok poskytuje lehotu 15 dňov aj to za predpokladu, že by vôbec došlo k vydaniu platobného rozkazu.

Za závažné porušenie predpisov na ochranu práv spotrebiteľa súd považuje aj spoplatnenie podania odporu sumou 72,- eur. Spotrebiteľ brániaci svoje práva by tak musel aj napriek ust. § 4 ods. 2 písm. za) zákona o súdnych poplatkoch účinného v čase vydania rozhodcovského rozsudku zaplatiť súdny poplatok za odpor, hoci v konaní pred všeobecným súdom by takúto povinnosť nemal. Citované ustanovenie totiž oslobodzuje spotrebiteľa domáhajúceho sa ochrany svojho práva od súdneho poplatku.

Oslobodenie spotrebiteľa sa nevzťahuje len na prípady, kedy je spotrebiteľ v pozícii žalobcu. Oslobodenie sa týka aj prípadov, kedy spotrebiteľ uplatňuje spoje práva v pozícii žalovaného, napríklad formou odporu proti platobnému rozkazu, odporu proti rozkazu na plnenie, námietok proti exekúcii, žaloby na zrušenie rozhodcovského rozsudku atď. V pochybnostiach pri aplikácii zákona o súdnych poplatkoch musí byť uprednostnený ten výklad, ktorý je v prospech poplatníka (NS SR sp. zn. 4 Cdo/268/2005), preto je spotrebiteľ oslobodený vo všetkých konaniach, v ktorých požíva status spotrebiteľa, kedy druhou stranou sporu je podnikateľ - dodávateľ a spor vyplýva zo spotrebiteľskej zmluvy.

Procesný úkon - odvolanie proti rozsudku prvostupňového súdu, ktoré podal odporca ako spotrebiteľ, je možné považovať za úkon, ktorým sa domáha ochrany svojho práva spotrebiteľa zo zmluvy o preprave osôb, a preto sa naňho vzťahuje osobné oslobodenie od súdneho poplatku podľa ust. § 4 ods. 2 písm. za/ zák. č. 71/1992 Zb. Pokiaľ by právna úprava osobného oslobodenia od súdnych poplatkov podľa uvedeného ustanovenia dopadala len na prípady, keď sa spotrebiteľ domáha ochrany svojho práva ako navrhovateľ, to by sa premietlo do slovného vyjadrenia právnej úpravy, ako je to v ďalších ust. § 4 ods. 2 cit. zákona. Z uvedeného potom vyplýva, že osobné oslobodenie od poplatkovej povinnosti spotrebiteľa sa vzťahuje na všetky poplatkové úkony alebo konania súdov, pokiaľ ich žiada spotrebiteľ. (uznesenie Krajského súdu Trenčín z 23. júna 2010, sp. zn. 17Co/33/2010)

Pri neplatnosti rozhodcovskej doložky nemôže obstať ani námietka žalovaného, že konanie na rozhodcovskom súde po podanom odpore pokračuje. Zákonodarca naviazal prekluzívnu lehotu na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku od jeho doručenia účastníkovi, nie od jeho právoplatnosti. Ďalšími skutočnosťami v súvislosti s lehotou na podanie odporu a obchádzaním procesných ustanovení na ochranu spotrebiteľa, sa súd zaoberal vyššie.

Zároveň nie je dôvodná ani námietka žalovaného, že predmetný spor nie je spotrebiteľským sporom, ale sporom o zrušenie rozhodcovského rozsudku, v ktorom už nejde primárne o spor medzi spotrebiteľom a dodávateľom, ale o vecné preskúmanie postupu a záverov rozhodcovského súdu za taxatívne vymedzených dôvodov podľa § 40 zák. č. 244/2002 Z. z. Právny vzťah medzi účastníkmi konania má svoj základ v spotrebiteľskej zmluve uzavretej dňa 29.8.2007, pričom pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek

problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné, ako už bolo uvedené vyššie, uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa. Aj v rámci ukladania poplatkovej povinnosti treba uprednostniť výklad, ktorý je na prospech poplatníka.

Vzhľadom na uvedené súd preto žalobe žalobkyne v plnom rozsahu vyhovel. Sud ďalej poukazuje na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove v obdobných veciach sp.zn. 1Co/193/2013 zo dňa 28.10.2013, sp.zn. 14Co/22/2014 zo dňa 07.05.2014, sp.zn. 7Co/7/2014 zo dňa 28.04.2014, sp.zn. 15Co/35/2013 zo dňa 09.04.2014.

V súvislosti s písomným podaním žalovaného súd tiež považuje za potrebné uviesť, že zosmiešňovanie účastníka konania - spotrebiteľa a zľahčovanie celého problému odkazmi na beletriu súd považuje za neprípustné a za neprofesionálne konanie zo strany žalovaného resp. jeho právneho zástupcu.

Žalovaný žiadal o prerušenie konania v predmetnej veci podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. s poukazom na to, že žalovaný obdržal Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 499/2012 z 10.07.2013, ktorým Ústavný súd SR konštatoval porušenie základného práva žalovaného na spravodlivý proces, a to postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 2Cdo 5/2012. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 5/2012, ktoré bolo Ústavným súdom SR zrušené, je takmer totožné s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 6Cdo 1/2012, teda s uznesením, závery ktorého považuje žalobkyňa za právne významné v danej veci. Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 382/2013 Ústavný súd prijal na ďalšie konanie sťažnosť obchodnej spoločnosti Rapid Life, životná poisťovňa, a.s., ktorou namietala porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a to v súvislosti s postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 1/2012 z 21.03.2012. Z prijatia ústavnej sťažnosti týkajúcej sa tohto uznesenia pod sp. zn. 6Cdo 1/2012, ktoré súd prvého stupňa považoval za právne významné a s poukazom na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. II. ÚS 499/2012 vyplýva pravdepodobnosť hraničiaca s istotou, že uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 1/2012 bude zrušené. Vzhľadom na okolnosť, že v konaní pred Ústavným súdom SR sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre toto súdne konanie, žalovaný navrhol prerušenie tohto konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p.

Po preskúmaní veci súd konštatuje, že okolnosť, že žalovaný sa obrátil na Ústavný súd Slovenskej republiky ústavnou sťažnosťou týkajúcou sa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 1/2012, nie sú dané podmienky pre prerušenie konania v predmetnej veci.

Predovšetkým nie je možné urobiť záver, že v konaní na Ústavnom súde Slovenskej republiky dôjde k zrušeniu vyššie uvedeného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a neznamená, že eventuálne zrušenie uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 6Cdo 13/2013 Ústavným súdom Slovenskej republiky, vo vzťahu ku ktorému týmto ústavným orgánom zatiaľ rozhodnuté nebolo, môže mať zásadný právny význam pre rozhodnutie vo veci samej, teda pre záver o možnosti zrušenia rozhodcovského rozsudku v predmetnej veci.

Slovenský právny poriadok, ako aj aplikačná prax, teda rozhodovanie súdov, nie sú založené na precedenčnom systéme, tak ako je to v krajinách s odlišným vývojom v oblasti práva a s odlišnou právnou kultúrou, teda najmä vo Veľkej Británii a v Spojených štátoch amerických.

Záver, že eventuálne zrušenie vyššie uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky musí mať dopad a zásadný právny význam pre toto konanie, nie je preukázaný, pretože súd sa opiera predovšetkým o znenie zákona (nie o rozhodnutia vyššieho súdu), ale predovšetkým o zákon č. 244/2002 Z.z. Za týchto okolností nie sú naplnené pojmové znaky nutnosti prerušenia konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. v predmetnej veci.

Podľa § 137 zák. č. 99/1963 Zb. (Občiansky súdny poriadok v platnom znení, ďalej len „O.s.p.“), trovy konania sú najmä hotové výdavky účastníkov a ich zástupcov, včítane súdneho poplatku, ušlý zárobok účastníkov a ich zákonných zástupcov, trovy dôkazov, odmena notára za vykonávané úkony súdneho komisára a jeho hotové výdavky, náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v

konaní podľa osobitného predpisu, odmena správcu dedičstva a jeho hotové výdavky, tlmočné a odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát.

Žalobkyňa vyčíslila trovy konania podaním zo dňa 25.6.2014 pozostávajúce z náhrady trov právneho zastúpenia v sume 882,40 eur.

O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, v zmysle ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 10 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhlášky“) ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky a hodnota záväzku.

Podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhlášky“) základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu, ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami.

V roku 2013 bola výpočtovým základom suma 781 eur, z čoho 1/13 predstavuje suma 60,70 eur, v roku 2014 bola výpočtovým základom suma 804 eur, z čoho 1/13 predstavuje suma 61,87 eur.

V zmysle prechodného ustanovenia účinného od 1. júla 2013 v § 20c vyhlášky za úkony právnych služieb, ktoré boli vykonané pred 1. júlom 2013, patrí advokátovi odmena podľa predpisov účinných do 30. júna 2013.

Právnomu zástupcovi žalobkyne vznikli trovy právneho zastúpenia podľa vyhlášky, ktoré sú vyčíslené takto:

Rok 2013 v sume 271,52 eur

- odmena v sume 240,28 eur za 4 úkony právnej služby podľa § 11 ods.1 písm. a), § 14 ods. 1 písm. a), b), vyhlášky účinnej do 30.6.2013 a § 13a ods. 1 písm. d) vyhlášky účinnej od 1.7.2013. Paušálna náhrada podľa § 16 ods. 3 vyhlášky bola v roku 2013 vo výške 7,81 eur.

- príprava a prevzatie zastúpenia dňa 11.3.2013..... 60,07 eur + RP 7,81 eur

- písomné podanie na súd dňa 25.3.2013 60,07 eur + RP 7,81 eur

– účasť na pojednávaní dňa 30.8.2013.....

60,07 eur + RP 7,81 eur

– účasť na pojednávaní dňa 8.10.2013.....

60,07 eur + RP 7,81 eur

Rok 2014 v sume 209,64 eur

- odmena v sume 185,52 eur za 3 úkony právnej služby podľa § 10 ods.1, § 13a ods. 1 písm. d) vyhlášky. Paušálna náhrada v roku 2014 bola vo výške 8,04 eur

– účasť na pojednávaní dňa 6.2.2014.....

61,84 eur + RP 8,04 eur

– účasť na pojednávaní dňa 15.5.2014.....

61,84 eur + RP 8,04 eur

– účasť na pojednávaní dňa 24.6.2014.....

61,84 eur + RP 8,04 eur

V zmysle § 17 ods. 1 cit. vyhlášky, pri úkonoch právnej služby vykonávaných v mieste, ktoré nie je sídlom advokáta, za čas strávený cestou do tohto miesta a späť patrí advokátovi náhrada za stratu času vo výške jednej šesťdesiatiny výpočtového základu za každú aj začatú polhodinu. Súd priznal advokátovi ním požadovanú náhradu za stratu času cestou z Prešova do Vranova nad Topľou a späť na pojednávanie dňa 30.8.2013 a dňa 8.10.2013 v sume 104,08 eur (8 polhodín v roku 2013 (8 x 13,01 eur = 104,08 eur).

Zároveň priznal advokátovi ním požadovanú náhradu za stratu času cestou z Prešova do Vranova nad Topľou a späť na pojednávanie dňa 6.2.2014, dňa 15.5.2014 a dňa 24.6.2014 v sume 160,80 eur (12 polhodín v roku 2014 (12 x 13,40 eur = 160,80 eur).

Podľa § 7 ods. 2 zákona č. 283/2002 Z.z., o cestovných náhradách, sumu základnej náhrady pre jednotopové vozidlá a trojkolky a pre osobné cestné motorové vozidlá podľa odseku 1 ustanoví opatrenie, ktoré vydá ministerstvo; opatrenie sa vyhlási uverejnením jeho úplného znenia. Od 1.1.2009 účinné opatrenie č. 632/2008 Z.z. stanovilo výšku základnej náhrady pre osobné cestné vozidlá na sumu 0,183 eura.

Advokátovi patrí náhrada cestovného za cestu Prešov - Vranov n.T. a späť osobným automobilom Renault Megane, EČ: E. na pojednávanie dňa 30.8.2013 v sume 27,47 eur (96,20 km, cena pohonných látok 1,509 eur/l, spotreba 0,068/1km, náhrada 0,183 eur/1km - Výpočet: $(0,183 \times 96,20) + (0,068 \times 96,20 \times 1,509) = 27,47$ eur.

Ďalej mu patrí náhrada cestovného za cestu Prešov - Vranov n.T. a späť osobným automobilom Renault Megane, EČ: E. na pojednávanie dňa 8.10.2013 v sume 27,23 eur (96,20 km, cena pohonných látok 1,475 eur/l, spotreba 0,068/1km, náhrada 0,183 eur/1km - Výpočet: $(0,183 \times 96,20) + (0,068 \times 96,20 \times 1,475) = 27,23$ eur.

Advokátovi patrí náhrada cestovného za cestu Prešov - Vranov n.T. a späť osobným automobilom Renault Megane, EČ: E. na pojednávanie dňa 6.2.2014 v sume 26,98 eur (96,20 km, cena pohonných látok 1,434 eur/l, spotreba 0,068/1km, náhrada 0,183 eur/1km - Výpočet: $(0,183 \times 96,20) + (0,068 \times 96,20 \times 1,434) = 26,98$ eur.

Ďalej mu patrí náhrada cestovného za cestu Prešov - Vranov n.T. a späť osobným automobilom Renault Megane, EČ: E. na pojednávanie dňa 15.5.2014 v sume 27,29 eur (96,20 km, cena pohonných látok 1,482 eur/l, spotreba 0,068/1km, náhrada 0,183 eur/1km - Výpočet: $(0,183 \times 96,20) + (0,068 \times 96,20 \times 1,482) = 27,29$ eur.

Advokátovi patrí náhrada cestovného za cestu Prešov - Vranov n.T. a späť osobným automobilom Renault Megane, EČ: E. na pojednávanie dňa 24.6.2014 v sume 27,51 eur (96,20 km, cena pohonných látok 1,515 eur/l, spotreba 0,068/1km, náhrada 0,183 eur/1km - Výpočet: $(0,183 \times 96,20) + (0,068 \times 96,20 \times 1,515) = 27,51$ eur.

Spolu by žalobcovi patrila náhrada cestovného v sume 136,48 eur, avšak požadoval iba 136,36 eur, pričom súd nemohol prekročiť jeho návrh, preto žalobcovi priznal náhradu cestovného v sume 136,36 eur.

Pri určovaní ceny pohonných hmôt súd vychádzal z priemerných cien pohonných látok v SR zverejňovaných Štatistickým úradom SR. Kombinovaná spotreba vozidla Ford C- Renault Megane, EČ: E. na 100 km podľa technického preukazu predstavuje 6,8 l. Vzdialenosť medzi Prešovom a Vranovom n.T. zistená podľa cestovných poriadkov predstavuje od 46 km do 51 km.

Spolu priznané trovy právneho zastúpenia predstavujú 882,40 eur.

Keďže žalobkyňa mala vo veci plný úspech, na vyššie uvedenú náhradu trov súd zaviazal neúspešného žalovaného.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd do Prešova.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.